

Què farà Puigdemont?

written by Lluís Busquets | 12 de gener de 2018

Sempre ho he dit. El grau més difícil de la lluita no violenta és la no cooperació amb el règim imposat. Quan **Rajoy** ens imposà il·legalment el 155 (que no diu enlloc que poguéssim cessar el Govern de la Generalitat) i, sense ser el President de Catalunya, convocà eleccions, no cooperar amb ell hagués estat un grau de lluita no violenta singular. Els independentistes havíem d'haver fet campanya per no anar a votar. Cert que els dependentistes (C's, PSC-PSOE i PP) haurien anat a les eleccions, però ells tres (potser amb els Comuns i tot) i prou. Quin panorama que se'ls hagués obert al davant! Ja ho deia **Salvador Espriu**: *Nosaltres sabíem/ d'un únic senyor/i vèiem com/esdevenia/gos [...]. Li hauria estat/ senzill de fer/ del seu silenci mur/ impenetrable, altíssim:/ va triar/ la gran vergonya mansa/ dels lladrucs*. Lladrucs, queixes, desavinences a l'hora d'entendre's tots els independentistes. Es va triar la via de Joan Fuster, que deia –cito de memòria– que si tens possibilitat de manar des del poder, no t'ho deixis perdre, perquè si ho fas, et manaran els altres.

Vam rebutjar el mur de dignitat i vam jugar a unes eleccions que ens havia convocat el règim contra el qual pugnàvem. La jugada, gràcies a l'artefacte electoral creat per **Puigdemont**, el JxC (bandejant gent del propi partit), va sortir prou bé. Segons el DOGC del 29-XII: el sobiranisme obtingué 2.079.340 vots i 70 escons (JxCat 948.233 i 34 escons; ERC 935.861 i 32 escons; CUP 195.246 i 4 escons). El dependentisme de l'art. 155 obtingué 1.902.061 vots i 57 escons (Cs 1.109.732 i 36 escons; PSC-PSOE 606.659 i 17 escons; PP 185.670 i 4 escons). Els dependentistes, a primera vista, haurien perdut. Però diré una cosa que no agradarà: si sumem els ambigus Comuns, 326.360 vots (8 escons), que no són pas independentistes, el dependentisme guanya amb 2.222.421 vots; és a dir, la suma de

tots els no sobiranistes guanya per 143.081 vots. N'hem de ser conscients i no enganyar-nos. Seguim tenint majoria parlamentària, però no tenim majoria social. Amb un problema afegit: alguns electes són a la presó i a l'exili, i no sabem si podran votar en la constitució del Parlament català.

I als catalans se'ns imposa una alternativa: respectar els nostres líders i boicotejar el govern normal que voldria Rajoy (encara que hagués de ser a costa d'unes noves eleccions de resultat incert, a les quals no m'arriscaria), o governar l'autonomia prescindint dels nostres líders. No cal dir que, en el primer cas, guanya l'independentisme, i en el segon, Rajoy i el 155. Personalment, el cor em demana una cosa, i el cap, una altra.

Atès que no hi ha hagut maneres de fer seure Rajoy en una taula per parlar i fer política, a **Puigdemont** li queden només tres alternatives. La primera, fer un pas al costat com van fer **Mas** i **Mundó** el passat 9 de gener, deixar el govern de la Generalitat a noves cares per cercar una legislatura llarga i duradora i aquí pau i després glòria. Aquesta seria la gran victòria de **Rajoy**. El 155 hauria anat com l'anell al dit en la lluita contra Catalunya, la qual quedaria disminuïda, a mercè de la Hisenda que li passés pels nassos al senyor **Montoro**, amb la pràctica intervenció de TV3 i l'amenaça contra l'Escola catalana i la immersió lingüística, que per això va néixer C's, primer amb *Manifest dels 2.300* (25-I-1981) contra la normalització lingüística (eren els temps de **Federico Jiménez Losantos, Santiago Tarancón, Amando de Miguel, Carlos Sahagún**, etc., l'amor dels quals per Catalunya és notori), i després amb els *Manifestos del 7-VI-2005 Por la creación de un nuevo partido político en Cataluña* (amb **Félix de Azúa, Francesc de Carreras, Arcadi Espada, Carlos Trías Sagnier, Iván Tubau o Abert Boadella** com a teloners de **Rivera**) i del 4-III-2006 al Tívoli fins a la creació del partit C's (Bellaterra, 8/9-VII-2006). Pobres de nosaltres! Caminaríem vers una Catalunya residual que ni el franquisme aconseguí!

La segona és fer-se investir president amb alguna argúcia (des de la videoconferència fins a algun nou estri digital telemàtic, sense oblidar que algun país li podria donar immunitat diplomàtica traslladant-lo amb algun vehicle d'aquest país burlant la policia espanyola) i, un cop investit –potser elegit govern amb un Conseller de Presidència–, deixar-se engarjolar per la justícia hispànica, creant un bon escàndol europeu (un president electe empresonat!). Si fos advocat seu no li ho recomanaria, perquè li cauran damunt del cap les deu plagues d'Egipte i algunes altres de propina que s'inventaran, vist com la injusta Justícia espanyola tracta **Junqueras, Forn, Cuixart i Sànchez**. I a ningú no se li pot demanar l'heroïcitat de passar-se trenta anys entre barrots.

Segons les meves informacions, **Puigdemont** no estaria per cap de les dues opcions anteriors i, en canvi, es mostra molt inflexible per no deixar de fer passes vers la meta anhelada. Si no es volen boicotejar les victòries electorals darreres ni arribar a unes altres eleccions (que carregaria el dimoni), queda sols una tercera opció. Seguir tocant el voraviu a **Rajoy** des de Brussel·les, convertir-se en el seu incordi, perquè, el que **Rajoy** voldria haver enllestit en poc temps com una solució, li acabi explotant a les mans. De fet es tractaria de subratllar la derrota de **Rajoy**, que vol presentar la seva actuació envers Catalunya com una victòria. I el primer que cal és l'aixecament del 155. Per això cal anar pas a pas. Es podria, per exemple, deixar fer un govern executiu a Catalunya –un govern republicà, sense que això s'expliciti–, que el nomeni president polític, encara que fos un càrrec honorífic, com a “*President de la Dignitat*”, amb els exiliats a la capital belga com a assessors. **Puigdemont** ha de passejar la dignitat de la Presidència de la Generalitat per tot Europa, on ha de seguir fent xerrades, com va fer el dia 9 a Montpeller, i treballant perquè els que volen tirar terra al damunt del procés català els acabi entrant aquesta mateixa terra als ulls com un bumerang. **Puigdemont** ha de fer de **Macià** després dels fets de Prats de Molló; i ho té millor que no pas

l'Avi, ja que és un home amb gairebé un milió de vots que l'avalen. Convertit en un exiliat de luxe a Europa, ha d'esdevenir un constant toc d'alerta contra les maneres de fer d'Espanya i la seva administració de Justícia. Això pot dur, certament, a negatives conseqüències econòmiques. Però mai no s'ha assolit una independència sense efectes col·laterals. I qui sap si els mateixos capparees que ara el tracten de sonat, dient-li que viu en una realitat virtual i negant-li el pa i la sal, no acabarien fent pressió sobre **Rajoy** perquè obrís algun camí de diàleg. No oblidem que si Catalunya té un constipat, Espanya sofreix una pulmonia. I ja seria hora d'obrir un diàleg bilateral, perquè la unilateralitat (això cap Jutge no l'hi tindrà en compte) ha estat fruit de la contumàcia de **Rajoy**. (Fins i tot **Hitler** i **Stalin** es van trucar per telèfon!) Caldrà veure, a la llarga, qui traurà més rèdit de tot plegat.